

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Josep Maria Fonalleras

I no creure en cap

Francesc Montero, membre de l'Institut de Llengua i Cultura Catalanes de la Universitat de Girona, va guanyar el mes de

maig el premi Serra d'Or de recerca en humanitats gràcies al seu treball sobre el periodista Manuel Brunet. Ara hi torna, per partida doble. Vull dir que torna a demostrar-nos la seva vàlua i la seva capacitat de treball. És el responsable de l'exposició que es pot veure tot aquest any a la Fundació Josep Pla i també l'editor d'una novetat que promet moltes satisfaccions: un recull de notes disperses, material inèdit que Pla pensava incloure en un volum no publicat de l'Obra Completa.

Ens movem, doncs, en l'univers planià, des de dues perspectives diverses que, d'alguna manera, es complementen. En l'exposició es percep de quina manera l'escriptor va viure l'impacte de la Gran Guerra, l'ensorrament d'un món i el naixement del període més convuls del segle XX. A *Mig Europa cau*, el títol de la mostra, veiem tant la

Francesc Montero edita un recull de notes disperses, que Pla pensava incloure en un volum no publicat de l'Obra Completa

percepció que es té del conflicte des de Catalunya com la gènesi del pas decisiu de Pla cap a l'escriptura, la "formació moral", com diu el professor Xavier Pla. Ell mateix fa esment de la "consciència de la mort" que neix en l'escriptor de Palafrugell, perquè tant la guerra com la posterior epidèmia de grip l'aboquen a aquesta percepció dramàtica. En l'exposició, també podem observar "l'impacte de la Gran Guerra sobre el món periodístic català", des d'Eugeni d'Ors a Rusiñol o Gaziol, exemples de com els escriptors participen en l'aventura periodística que s'inicia amb la contesa bèl·lica.

En els textos inèdits de Pla que Montero ha aplegat i que sortiran el novembre, hi trobarem un tast inesperat i atzarós (almenys pel que fa a la manera com ens ha arribat) de la seva prosa. Com a exemple, el mateix títol de l'obra: *Fer-se totes les il·lusions possibles*. És un fragment del llibre que ens el podríem aplicar ara mateix: "L'ideal consisteix a fer-se totes les il·lusions possibles i no creure en cap."

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

Ombres d'estiu

Imma Merino

He vingut per ser allí on sou vós

Atrapada en diverses coses que han de tancar-se aquest final de juliol, com si el món s'hi acabés, no trobo tant de temps com voldria per lliurar-me a les pàgines d'*Anna Karènina*, que, com pressentia amb el record de la meua lectura juvenil, se'm fa apassionant. Encara més perquè he arribat als primers símptomes de l'enamorament de Karènina i Vronski, que, de fet, s'insinua en la primera mirada recíproca a l'estació de tren. I així, per part d'ella, hi ha la resistència inicial al sentiment fulgurant. Per fugir de Vronski, de l'atracció que en sent, Anna Karènina torna a agafar el tren per tornar a Sant Petersburg. La fugida, tanmateix, és impossible perquè no pot escapar d'allò que cova dins seu. Asseguda dins del tren, llegint una novel·la que, a la manera d'Emma Bovary, fa que s'hi imagini una altra vida que la seva, sent una inquietud, però vol negar-ho dient-se que no ha de tenir vergonya davant del marit (davant la societat) perquè no ha passat res. De cop, passant-se la superfície llisa i freda del tallapapers per la galta, és a punt de riure de la joia que

“Ho he llegit, amb l'emoció que em procuren les descripcions justes de l'enamorament, aquest estat trasbalsat en què es barreja la joia amb el neguit

l'abassega: “Tenia la sensació que els nervis se li anaven posant cada vegada més tibants, que els ulls se li anaven obrint cada vegada més, que els dits de les mans i els peus se li movien nerviosament, que dintre seu hi havia alguna cosa que li prenia la respiració i que totes les imatges i els sons, en

aquella mitja tenebra vacil·lant, la colpien d'una manera extraordinàriament destacadissa. A cada instant tenia un moment de dubte: «És que el tren va endavant, va endarrere o està aturat?»

Ho he llegit, també ho he escrit, amb l'emoció, fins en diria l'exaltació, que em procuren les descripcions justes de l'enamorament, aquest estat trasbalsat en què es barreja la joia amb el neguit. O la creu i la delícia, com es canta a *La Traviata*. Allò que no sabia Karènina (tot i que potser ho pressent o, més encara, és una encarnació del seu desig) és que Vronski viatja en el mateix tren. En veure'l sent que no li caldria preguntar perquè hi és perquè ho sap amb tanta seguretat com si li hagués dit que hi és per trobar-se amb ella. Però li ho pregunta i aquesta és la resposta: “Per què he vingut? Ja sabeu que he vingut per ser allí on sou vós.” Després d'haver-se trobat, Vronski no dorm en tota la nit, al seu compartiment, i mira els altres com si fossin objectes. Només reconeix un subjecte, l'objecte del seu amor.